

Posudek konzultantky
na rigorózní práci Mgr. Jiřího Lojdy
„Odpovědnost dopravce v mezinárodní silniční přepravě zboží“

Rigorózní práce je věnována sice tradičnímu, ale stále aktuálnímu tématu mezinárodní silniční přepravy zboží, která je z hospodářského hlediska pro nás nejvýznamnějším druhem přepravy. Tomu odpovídá i velký zájem praxe a v poslední době i rozhodovací praxe, o právní úpravu této složité a zároveň velmi zajímavé problematiky. Pro teorii přepravního práva je dnes tato oblast považována za klasickou, velmi propracovanou, avšak stále obtížnou a náročnou na spravedlivé a vyvážené posouzení všech aspektů konkrétních případů. Záměrem práce, jak autor uvádí na s. 4, je popsat odpovědnost dopravce především podle Úmluvy CMR. Hned na počátku mého posudku musím uvést, že autorovi se jeho záměr zdařil, předložil práci vysoké kvality, kterou by bylo vhodné publikovat – alespoň po jednotlivých vybraných částech.

Rigorózní práce je přehledná a logicky uspořádaná. Práce sestává ze sedmnácti částí, dále podrobně vnitřně rozčleněných, jimž předchází Úvod a po nichž následuje Závěr. Tento koncept podrobného členění je asi zčásti ovlivněn německým přístupem ke zpracování témat, neboť autor práci napsal během svého studijního pobytu v Německu. Tento pobyt na Univerzitě v Mnichově mu mimo jiné umožnil pracovat s nejnovější dostupnou zahraniční literaturou, jejíž seznam je opravdu bohatý. Velmi cenné jsou rovněž citace judikátů. Autor nezapomíná ani na českou literaturu, včetně judikatury českých soudů.

Po Úvodu se autor zabývá základními pojmy mezinárodní přepravy a konceptem odpovědnosti v českém právu. Od páté kapitoly se pak již plně věnuje přepravě mezinárodní, a to především Úmluvě o mezinárodní silniční přepravě zboží CMR. Ještě před vlastním rozbořem zmiňuje stručně i kolizněprávní aspekty dané problematiky. Zajímala by mne v literatuře občas diskutovaná otázka vztahu Úmluvy CMR a Nařízení Řím I (ke s. 14 práce), tomuto tématu by se autor blíže měl věnovat při ústní obhajobě své práce. Otázce se poměrně intenzívně věnovala podle mých znalostí zejména německá literatura. Další otázkou, k níž

mne inspiroval autorův text, je otázka úpravy limitů náhrady škody v obchodním zákoníku (ke s. 17 a násl.), která je aktuální jak pro přepravní, tak pro zasilatelské smlouvy, zejména dnes, po poslední novelizaci obchodního zákoníku – co všechno lze z této novelizace dovodit? I k tomuto by se autor měl vyjádřit. V rámci pojednání o Úmluvě CMR se autor blíže věnuje rozsahu použití Úmluvy, přepravním dokumentům včetně elektronického nákladního listu (to by rovněž mohla být otázka pro ústní obhajobu, ke s. 37), ohraničení časového úseku odpovědnosti dopravce, a konečně pak odpovědnosti dopravce včetně liberačních důvodů, odpovědnosti za jiné osoby a rozsahu odpovědnosti. V těchto partiích je nepochybně těžiště celé práce. Dále se autor zabývá odpovědností v případě přeprav prováděných několika dopravci a zejména pak otázkami procesními a promlčením. V souvislosti s uplatňováním nároků z Úmluvy CMR je zmíněna možnost rozhodčího řízení – zde je namístě otázka, zda jsou autorovi známy případy, kdy bylo o mezinárodní silniční přepravě zboží podle CMR skutečně rozhodováno v rozhodčím řízení (ke s. 106). Významnějším je ovšem v tomto směru řízení soudní. Autor by měl blíže osvětlit vztah Úmluvy CMR a Nařízení Brusel I (ke s. 104 práce), neboť od zmíněného rozhodnutí ESD již uplynula dlouhá doba, navíc se rozhodnutí ESD vztahovalo k Bruselské úmluvě. Jaký je názor autora – domnívá se, že by dnes SD EU ještě připustil přednost CMR před Nařízením?

Práce je zakončena stručným Závěrem, v němž se autor zamýšlí obecněji nad otázkami unifikace smlouvy v mezinárodní silniční přepravě v perspektivě.

Rigorózní práci hodnotím velmi pozitivně, práce má vysokou úroveň, autor zpracoval vytčené téma logicky a přehledně, hovoří jasným právnickým jazykem, své argumenty má podložené.

Práci plně doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji, aby po úspěšné obhajobě a úspěšném vykonání rigorózní zkoušky byl Mgr. Jiřímu Lojdovi přiznán akademický titul JUDr.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc., DSc.

V Praze dne 27.4.2012